

عنوان مقاله:

اثر روش های فرآوری دانه جو و منابع نیتروژن غیر پروتئینی جیره غذایی بر عملکرد، قابلیت هضم مواد مغذی و خصوصیات لاشه در بره های پرواری نژاد افشاری

محل انتشار:

مجله پژوهش در نشخوارکنندگان، دوره 11، شماره 1 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

بهمن قربانی - دانشجوی دکترا تغذیه دام - دانشگاه علوم کشاورزی و منابع طبیعی ساری

یداله چاشنی دل - دانشگاه علوم کشاورزی و منابع طبیعی ساری - دانشکده علوم دامی و شیلات

اسدا... تیموری یانسری - عضو هیات علمی دانشگاه علوم کشاورزی و منابع طبیعی ساری

عبدالحکیم توغدردی - دانشگاه علوم کشاورزی و منابع طبیعی گرگان

خلاصه مقاله:

سابقه و هدف: با توجه به این که فرآوری مواد خوراکی ممکن است باعث افزایش عملکرد در دام گردد. امروزه برخی از روش های فرآوری دانه غلات مورد توجه قرار گرفته است. از طرفی، کمبود خوراک دام، به خصوص با توسعه روش های صنعتی پرورش دام، دامداران و پژوهشگران را بر آن داشت تا به فکر شناسایی و استفاده از پسمانده های کشاورزی و دامپروری و منابع جدید خوراکی در تغذیه دام باشند که از آن جمله به مصرف کود مرگی و اوره در تغذیه نشخوارکنندگان اشاره کرد. با توجه به اینکه تحقیقی در زمینه اثر روش های فرآوری دانه جو و منابع نیتروژن غیرپروتئینی جیره غذایی بر عملکرد رشد و قابلیت هضم مواد مغذی و خصوصیات لاشه در بره های پرواری نژاد افشاری انجام نشده بود، لذا بر این اساس تحقیق حاضر انجام گرفت. مواد و روش ها: این آزمایش در قالب طرح کاملا تصادفی با هفت تیمار شامل گروه شاهد حاوی دانه جو کامل (بدون آسیاب کردن) و بدون اوره و کود مرگی، تیمارهای ۲ و ۳ و ۴ به ترتیب با روش فرآوری مختلف آسیاب کردن، پرک کردن و پلت کردن با سطح معین اوره (ادرسد) و تیمارهای ۵ و ۶ و ۷ به ترتیب با روش فرآوری مختلف آسیاب کردن، پرک کردن و پلت کردن با سطح معین کود مرگی (۱۲ درصد) بر روی بره های پرواری افشاری انجام گرفت. به هر تیمار تعداد ۵ راس بره پرواری در سن ۳ ماهگی به وزن 24 ± 1 اختصاص داده شد که به صورت انفرادی در قفس های جداگانه به مدت ۱۴ روز دوره عادت پذیری و ۸۴ روز دوره پروار نگه داری شدند. ماده خشک، خاکستر، لیاف خام، چربی خام و پروتئین خام با استفاده از روش (AOAC، ۲۰۰۰)، لیاف نامحلول در شوینده ی خنثی و لیاف نامحلول در شوینده ی اسیدی بر اساس روش ون سوست و همکاران (۱۹۹۱) تعیین گردید (۵۱). در پایان دوره پروار سه راس از هر تیمار به طور تصادفی کشتار شده و وزن لاشه گرم و وزن لاشه سرد و اجزا آن اندازه گیری شد. یافته ها: مقدار خوراک مصرفی روزانه، افزایش وزن روزانه و ضریب تبدیل خوراک بین تیمارهای آزمایشی تفاوت معنی داری داشت. قابلیت هضم ظاهری ماده خشک و ماده آلی تفاوت معنی دار داشت و تیمار شاهد (دانه جو کامل بدون اوره و کود مرگی) بیشترین قابلیت هضم ظاهری را داشت. قابلیت هضم در کربوهیدرات غیر لیافی تفاوت معنی دار داشت به طوری که تیمار ۵ (روش فرآوری آسیاب کردن به همراه کود مرگی) بالاترین قابلیت هضم ظاهری را داشت. تیمارهای آزمایشی بر وزن ران، وزن گردن، وزن دنبه، وزن چربی بطنی، طول لاشه و طول نیم لاشه معنی دار بودند. نتیجه گیری: نتایج نشان داد که روش های فرآوری دانه جو به همراه منابع نیتروژن غیرپروتئینی تأثیر معنی دار بر افزایش وزن روزانه، ماده خشک مصرفی، ضریب تبدیل غذایی، برخی از اندام های بره های پرواری، قابلیت هضم ماده خشک و ماده آلی با گروه شاهد داشت. به طور کلی می توان در جیره بره های پرواری از فرآوری دانه جو به همراه اوره (۱ درصد) و کود مرگی (۱۲ درصد) بدون اثرات مضر بر فراسنجه های تولیدی و عملکرد پروار، استفاده کرد.

کلمات کلیدی:

عملکرد، فرآوری دانه جو، قابلیت هضم مواد مغذی، کیفیت لاشه، نیتروژن غیر پروتئینی

